

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **H. Ch.N.**, t. č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost, aby do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti nezletilého žalobce ze dne 4. 9. 2014, o povolení k trvalému pobytu.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.228 Kč k rukám zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobci se po právní moci tohoto rozsudku vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč z účtu Městského soudu v Praze.
- IV. Žalobci se ukládá, aby ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení sdělil Městskému soudu v Praze číslo svého bankovního účtu.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 3. 6. 2016 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti správního orgánu a uváděl, že dne 4. 6. 2015 na velvyslanectví České republiky v Hanoji, (dále jen „ZÚ Hanoj“), podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“). Lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula a rozhodnutí o této žádosti dosud nebylo vydáno.

Žalobce připojil kopii stížnosti podle § 175 správního řádu ze dne 4. 6. 2015 adresovanou ZÚ Hanoj, jejíž přílohou byla „žádost o pobyt včetně náležitostí tak, jak ji žadatel dnes osobně podal na ZÚ ČR v Hanoji“. Jednalo se o stížnost na pracovníka ZÚ Hanoj a žalobce v ní mj. uváděl, že po převzetí žádostí o povolení pobytu pracovníkem ZÚ Hanoj byly tyto žádosti žadateli vráceny, přestože žadatel na podání a vyřízení žádostí trval.

Žalobce připojil kopii odpovědi ZÚ Hanoj ze dne 17. 6. 2015, č. j. 942/2015-HANOI-I, na jeho stížnost, v níž se mj. uvádí, že žalobce: H. Ch.N., podal žádost o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem vědeckého výzkumu a žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny. Žádost o vízum byla vyhodnocena podle § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako nepřijatelná, neboť žadatel nepřiložil doklad potvrzující účel pobytu, a její tiskopis byl žadateli vrácen. Žádost o trvalý pobyt nebyla přijata do dalšího řízení, jelikož byla podána jako součást nepřijatelné vízové žádosti a zároveň byl žadatel v systému VISAPPOINT zaregistrován pro podání žádosti za jiným účelem a na jiný typ pobytového oprávnění, než jako ve skutečnosti hodlal podat. Tato žádost byla rovněž žadateli vrácena. Z tohoto důvodu nebyla shledána ani stížnost důvodnou.

Žalobce žádal, aby soud uložil Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, povinnost do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve správním řízení o jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Z vyjádření žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2016 zjistil Městský soud v Praze, že podle dostupných informací neneviduje Ministerstvo vnitra žádost žalobce o povolení trvalého pobytu. Žalovaný uvedl, nepřijal-li ZÚ Hanoj žádost žalobce a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána na ZÚ Hanoj. Žalovaný navrhnul, aby soud žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jako bezpředmětnou zamítnul.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního s takovým postupem vyjádřili souhlas.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. prosince 2014, č. j. 6 Azs 242/2014 – 41, k dosažení cíle správního řízení nemusí vést toliko jedna jediná procesní cesta a významnou hodnotou, resp. principem dobré správy, promítajícím se též do správně soudního přezkumu, je zásada předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, jimž se veřejná správa i její adresáti přizpůsobili. Proto je zpravidla třeba před aktivací rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 s. ř. s.) upřednostnit procesní řešení [zde zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004], jež bylo v minulosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu aprobováno, byť dané procesní řešení není nesporné, nejvhodnější, resp. jediné možné, a to zejména je-li s ním spojena výhoda v podobě možnosti přímého soudního přezkumu a ochrany veřejného subjektivního práva žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu, jehož žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad nevyhověl [§ 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců].

Podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 17. 12. 2015, cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží. Usnesení se pouze poznamená do spisu.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 17. 12. 2015, žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického víza nebo zvláštního víza, a žádost o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad nebo ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti podle předchozí věty upustit.

Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti. Zastupitelský úřad umožní cizinci podání žádosti nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy cizinec o stanovení termínu podání žádosti požádal.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 – 106, je-li žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů spojena s jednoznačným požadavkem na upuštění od jejího osobního podání, je dojitím takové žádosti zastupitelskému úřadu zahájeno řízení o udělení daného víza. Pokud zastupitelský úřad od osobního podání žádosti o udělení víza neupustí, vydá rozhodnutí o zastavení řízení, které podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví podle § 64 odst. 1 soudního řádu správního.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2011, č. j. 8 As 1/2011 – 69, povinnost žadatele o vízum podat žádost o vízum k pobytu nad devadesát dnů osobně na zastupitelském úřadu (§ 53 odst. 1 a § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), vylučuje možnou aplikaci § 12 správního řádu z roku 2004.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. prosince 2014, č. j. 3 A 109/2014-37, pro posouzení právních účinků podání žádosti podle § 169 odst. 13 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, o pobytové oprávnění učiněného nezletilou žalobkyní není rozhodující, že k fyzickému předání žádosti zastupitelskému úřadu nedošlo prostřednictvím internetové registrace nezletilé žadatelky. Rozhodující je, že žádost sepsaná na úředním tiskopise (§ 70 odst. 1 citovaného zákona) byla předána zastupitelskému úřadu, který ji převzal a v jehož dispozici se tak ocitla.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce po zaregistrování v systému VISAPPOINT podal dne 4. 6. 2015 na ZÚ Hanoj žádost o vízum k pobytu nad 90 dní za účelem vědeckého výzkumu a žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny. Žádost o vízum byla vyhodnocena podle § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako nepřipustná, neboť žadatel nepřiložil doklad potvrzující účel pobytu, a její tiskopis byl žadateli vrácen. Žádost o trvalý pobyt byla rovněž žalobci vrácena s tím, že byla podána jako součást nepřipustné vízové žádosti a zároveň byl žadatel v systému VISAPPOINT zaregistrován pro podání žádosti za jiným účelem a na jiný typ pobytového oprávnění, než jako ve skutečnosti hodlal podat.

V inkriminované věci je nesporné, že žádost žalobce o po volení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny sepsaná na úředním tiskopise (§ 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla předána ZÚ Hanoj, který ji převzal a v jehož dispozici se tak ocitla, byť ji posléze vrátil.

Žalobce nepodal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ze strany ZÚ Hanoj, resp. Ministerstva zahraničních věcí, neboť na jeho straně došlo podle názoru soudu k podstatné závadě, když žádost žalobce o povolení trvalého pobytu tento správní orgán nepředal a nepostoupil úředním postupem Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení, bez ohledu na výsledek tohoto řízení. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, přičemž jako žalovaný správní orgán označil Ministerstvo vnitra.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 18. října 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100, před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpát procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu.

V inkriminované věci žalobce podal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrh na provedení opatření proti nečinnosti, nicméně dosud o něm nebylo rozhodnuto.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda žádost žalobce byla podána způsobem, který by měl za následek zahájení řízení, nebo nikoliv. Vycházejí z ustálených závěrů Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, resp. ze dne 9. března 2016, č. j. 1 Azs 281/2015-34), musel dospět k závěru, že žádost podaná žalobcem dne 4. 6. 2015 byla podána řádně ve smyslu § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců. Pro stručnost lze konstatovat především autoritativní názor Nejvyššího správního soudu, že není řádná registrace žadatele v systému VISAPPOINT podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 282/2014 - 48).

Z toho ovšem vyplývá, že řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu je zahájeno i v případě, pokud se příslušná žádost dostane do dispozice příslušného orgánu jiným způsobem, než v souladu s pravidly systému VISAPPOINT. V inkriminované věci ovšem žalobce byl zaregistrován v systému VISAPPOINT a není tedy sporu o tom, že se žádost žalobce do dispozice příslušného orgánu pro přijímání žádostí dostala.

Vzhledem k tomu, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu registrace v systému VISAPPOINT není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení, tvrzení ZÚ Hanoj ze dne 17. 6. 2015, č. j. 942/2015-HANOI-I, že žalobce v systému VISAPPOINT zaregistrován pro podání žádosti za jiným účelem a na jiný typ pobytového oprávnění, než jako ve skutečnosti hodlal podat, je nutno hodnotit jako nesprávný procesní postup, za postup v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. V inkriminované věci je nesporné, že žádost žalobce byla přijata ZÚ Hanoj dne 4. 6. 2015, a poté ovšem vznikla příslušným správním orgánům povinnost o této žádosti, resp. na základě této žádosti konat řízení a o této žádosti rozhodnout. Řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno již dne 4. 6. 2015, kdy se žádost dostala do dispozice ZÚ Hanoj, na čemž nic nemění skutečnost, že ji odmítl převzít.

Městský soud v Praze se dále zabýval otázkou odpovědnosti žalovaného Ministerstva vnitra za případnou nečinnost v tomto řízení, tj. za nečinnost při vydání rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 17. 6. 2015. Nepochybné je, že systém VISAPPOINT pro podávání a následné vyřizování žádostí koncipoval stát, tj. Česká republika tak, že žádosti se podávají u Zastupitelského úřadu, který je součástí Ministerstva zahraničních věcí, zatímco vlastní řízení a zejména rozhodnutí o žádosti náleží Ministerstvu vnitra. Tato kompetence je tedy rozdělena mezi dva ústřední orgány státní správy a ovšem za tohoto stavu věci nelze po žadateli poté, co podal žádost o povolení příslušného pobytu žádat, aby byl dotčen tím, zda došlo mezi dvěma ústředními orgány státní správy k řádnému předání jeho žádosti, nebo zda došlo ke zdržení, nebo k nečinnosti u správního orgánu prvního nebo druhého.

Skutečnost, že tento systém byl vytvořen tak, jak vytvořen je, že se tedy jedná o dělenou kompetenci, v zásadě nemůže jít nikdy k tíži žadatele o povolení pobytu. Je-li tedy za vydání rozhodnutí o žádosti odpovědné Ministerstvo vnitra, do jehož působnosti a pravomoci je toto

rozhodování svěřeno, potom tedy tím správním orgánem, který odpovídá za případnou nečinnost, je právě Ministerstvo vnitra. Tento autoritativní závěr je v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu taktéž konstatován, a proto soud nepochybuje o tom, došlo-li ve věci k průtahům, resp. k nečinnosti, potom za ni nese odpovědnost právě Ministerstvo vnitra.

Na tomto závěru tedy nic nemění ani fakt, že v inkriminované věci se žádost žalobce ze dne 4. 6. 2015 vlastně do jeho přímé dispozice nedostala. Podstatné je, že tato žádost se dostala do toho systému, který je pro její vyřizování vytvořen. Do systému, který je reprezentován jednak Ministerstvem zahraničních věcí, a jednak Ministerstvem vnitra. Za tohoto stavu věci potom ovšem soudu nezbylo než žalobě vyhovět, neboť je zřejmé, že žádost žalobce byla do toho systému doručena, když se dostala do dispozice Ministerstva zahraničních věcí, resp. ZÚ Hanoj.

Za této situace bylo tedy povinností žalovaného správního orgánu o žádosti žalobce rozhodnout způsobem zákonem předvídaným. Vzhledem k tomu, že žádost dosud nebyla vyřízena, musel soud dospět k závěru, že vzhledem k času, který od podání žádosti dne 4. 6. 2015 uplynul, je v inkriminované věci zřejmá nečinnost.

Žalobce ve svém sdělení souhlasu s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání ze dne 22. 7. 2016 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. června 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 – 22.

V rozsudku č. j. 5 Azs 85/2016 – 22 rozhodoval Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalovaného ve věci obdobné. *„Stěžovatel namítal, že zástupce žalobce u jednání městského soudu připustil, že žalobce v systému VISAPPOINT registroval ve vztahu k podání víza za jiným účelem. Ze záznamu z jednání městského soudu plyne, že tak měl dle svých tvrzení učinit proto, že v uvedeném systému se téměř nelze registrovat za účelem podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť o tato povolení je značný zájem. Stížnost na postup příslušného pracovníka velvyslanectví pak sepsal proto, že „sloužila jako podvozek“ k podání žádosti, která tvořila její přílohu. Tímto způsobem postupoval z toho důvodu, že jinak velvyslanectví odmítalo žádost přijmout.*

K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že jiné podmínky, než výše uvedené, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplývají. Pokud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému VISAPPOINT, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení. Totéž tím spíše platí v případě, že žalobce byl v systému VISAPPOINT registrován za jiným účelem. Nelze se proto ztotožnit s názorem stěžovatele, že žalobce obešel zákon tím, že bez řádné registrace v systému VISAPPOINT podal na velvyslanectví žádost prostřednictvím své zákonné zástupkyně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48).

Řízení o povolení trvalého pobytu v případech, jako je tomu v právě posuzované věci, je založeno na součinnosti více orgánů. Nejvyšší správní soud tak v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015 – 34, dovodil následující: „Žádost se sice podává na velvyslanectví, rozhoduje o ní ovšem žalovaný. Úkolem velvyslanectví je pouze kontrola formálních

náležitostí žádosti a případné odstranění jejich nedostatků (§ 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud v této souvislosti opět odkazuje na rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, z něhož ve spojení s rozsudkem městského soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 3 A 109/2014 – 37, plyne, že ve skutkově obdobné věci byl za nečinnost v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, která byla podána na velvyslanectví, odpovědný žalovaný. Správní orgány podílející se na řízení musí dbát principu součinnosti, na němž je řízení o povolení k trvalému pobytu založeno. Není možné požadovat po účastníku řízení, aby zjišťoval, u kterého ze správních orgánů se jeho žádost „zadrhla“. Ochrany proti nečinnosti spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí o žádosti se lze domáhat právě po tom správním orgánu, jemuž toto rozhodnutí přísluší (§ 79 s. ř. s.).“

Citované závěry Nejvyššího správního soudu lze beze sporu vztáhnout bez dalšího i na řízení v inkriminované věci.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovanému uložil podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního povinnost vydat rozhodnutí a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, dále 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 10.228 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. srpna 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková